

# Zbigniew Jędrzejewski

---

## Wspomnienie pośmiertne : adw. Józef Lipiec 1923-1988

---

Palestra 33/4(376), 93-96

---

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

**WSPOMNIENIA POŚMIERTNE**

1.

**Adw. JÓZEF LIPIEC  
1923—1988**

W dniu 15 listopada 1988 r. zmarł adwokat Józef Lipiec, dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej w Częstochowie, długoletni działacz samorządu adwokackiego. Zmarł nagle, na sali rozpraw, w czasie wykonywania obowiązków zawodowych, bezpośrednio po wygłoszeniu mowy obrończej, w której — w jednym z końcowych jej fragmentów — złożył wyrazy współczucia rodzinie osoby zmarłej w następstwie wypadku drogowego, będącego przedmiotem sprawy.

Wiadomość o nagłym zgonie adwokata Józefa Lipca jak i o okolicznościach tego wydarzenia była bolesnym i głębokim wstrząsem dla rodziny, przyjaciół i znajomych oraz dla środowiska adwokackiego i prawniczego.

Kolega dziekan Józef Lipiec był długoletnim adwokatem i działaczem samorządowym, działaczem politycznym, państwowym i społecznym. Urodził się 1 grudnia 1923 roku w Bartodziejach ziemi radomskiej, w rodzinie robotniczej, jako syn Stanisława i Anny. Przed wybuchem II wojny światowej zamieszkiwał wraz z rodzicami w Jedlni Kościelnej (pow. radomskiego), gdzie ukończył szkołę podstawową. W roku 1941 został przymusowo wywieziony na roboty do Niemiec, skąd udało mu się zbiec w listopadzie 1943 roku. Po powrocie do kraju rozpoczyna działalność konspiracyjną w szeregach Batalionów Chłopskich, walcząc z niemieckim okupantem.

Po zakończeniu działań wojennych wstępuje w 1945 roku do MO i po ukończeniu kursu oficerskiego pełni kolejno, poczynając od grudnia 1945 r., funkcje zastępcy komendanta m. Radomia, a następnie z-cy komendanta MO powiatu sandomierskiego. W 1945 roku wstępuje do Polskiej Partii Robotniczej, a od 1948 r. jest członkiem Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Po zwolnieniu się ze służby w MO zostaje w 1949 roku skierowany do Częstochowy, gdzie pełni szereg stanowisk dyrektorskich w przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielczych. W 1951 r. zostaje wybrany na sekretarza Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Częstochowie, a w 1954 r. — na wiceprzewodniczącego Prezydium tejże Rady. W latach 1952—1953 jest członkiem Egzekutywy Komitetu Miejskiego PZPR w Częstochowie.

Pracując zawodowo i utrzymując rodzinę, systematycznie i konsekwentnie uzupełnia wykształcenie. Ten wysiłek uwieńczony zostaje ukończeniem w 1957 r. Wydziału Prawa UJ w Krakowie i uzy-

skaniem dyplomu magistra prawa. Po ukończeniu studiów podejmuje pracę w charakterze radcy prawnego i rozpoczyna starania o aplikację adwokacką. Uchwałą Rady Adwokackiej w Katowicach z dnia 14 grudnia 1957 r. zostaje wpisany na listę aplikantów adwokackich. Aplikację tą odbywa w Zespole Adwokackim Nr 1 w Częstochowie pod patronatem adwokatów Mariana Hassenfelda i Doroty Hassenfeld oraz w Zespole Adwokackim Nr 1 w Zawierciu pod patronatem adw. Jana Heymana. Po złożeniu egzaminu adwokackiego, uchwałą Rady Adwokackiej w Katowicach z dnia 8 maja 1961 r. został wpisany na listę adwokatów z siedzibą w Częstochowie.

Zawód adwokata wykonuje nieprzerwanie od 1961 r. aż do końca swych dni, w Zespole Adwokackim Nr 1 w Częstochowie. W okresie od 1 lutego 1963 r. do 30 czerwca 1964 r. pełni jednocześnie funkcje kierownika tegoż zespołu. Był współzałożycielem w 1963 roku, a następnie wieloletnim I sekretarzem POP PZPR przy Zespołach Adwokackich w Częstochowie.

Jako adwokat stale doskonalił swą wiedzę prawniczą, zdobywał doświadczenie zawodowe. Szybko też rozwijał praktykę zawodową. Występuje w wielu poważnych procesach, zwłaszcza karnych; prowadzi także — obok spraw administracyjnych — wiele spraw z zakresu prawa cywilnego.

Wyczulony na krzywdę ludzką, służył swą wiedzę prawniczą, doświadczeniem zawodowym i życiowym wszystkim potrzebującym tej pomocy. W pracy zawodowej cechowała go staranność, gorliwość i skrupulatność. Te cechy charakteru i walory zawodowe, a przede wszystkim chęć niesienia pomocy innym, zjednują mu wielu klientów oraz uznanie i sympatię środowiska prawniczego.

Już w okresie pierwszych lat swej pracy zawodowej podejmuje działalność w organach samorządu adwokackiego. W latach 1964—1967 pełnił funkcję wicedziekana Rady Adwokackiej w Katowicach. W roku 1973 został ponownie wybrany na członka Rady Adwokackiej w Katowicach kadencji 1973—1976. Od chwili powstania w 1976 r. Izby Adwokackiej w Częstochowie, obejmującej swym zasięgiem województwa częstochowskie i piotrkowskie, pełni do chwili swej śmierci funkcje dziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w Częstochowie i zarazem członka Naczelnej Rady Adwokackiej. W całym długim okresie pełnienia funkcji w organach samorządowych stale i żywo zainteresowany był problemami środowiska i adwokatury, troską o jej pozycję. Działalność tą prowadził aktywnie do końca dni swego życia. Był też długoletnim wykładowcą szkolenia aplikantów adwokackich, członkiem i przewodniczącym wielu komisji egzaminacyjnych.

Aktywnie też działał społecznie, zajmując szereg odpowiedzialnych funkcji w wielu organizacjach społecznych, a w ostatnich latach szczególnie w takich organizacjach jak ZBoWiD i Związek Inwalidów Wojennych. Był również członkiem Rady Nadzorczej Oddziału ZUS w Częstochowie.

Za swą działalność polityczną, społeczną i zawodową odznaczony został Krzyżem Oficerskim i Kawalerskim OOP, Srebrnym i Brązowym Krzyżem Zasługi, Krzyżem Partyzanckim, Medalem X-Lecia, Medalem 40-lecia Polski Ludowej, Złotą Odznaką „Zasłużony dla Województwa Częstochowskiego” oraz wieloma odznaczeniami i wyróżnieniami resortowymi i organizacyjnymi. Naczelna Rada Adwokacka uhonorowała adw. Józefa Lipca w 1988 r. Medalem 70-Lecia Adwokatury Polskiej.

Wśród tych, którym służył zawodowo, którzy go znali, współpracowali z nim, pozostał w pamięci jako człowiek, który chciał i umiał pomagać innym. Był troskliwym mężem i ojcem, dbającym o dobro rodziny, o właściwe wychowanie i wykształcenie swych dzieci, z których syn adw. Marian Lipiec kontynuuje zawód ojca (w tym samym zresztą zespole adwokackim). W życiu prywatnym był człowiekiem niezwykle towarzyskim, o wielkim poczuciu humoru, świetnie opowiadającym anegdoty i dowcipy, człowiekiem życzliwym i otwartym dla ludzi. Szybko zapominał o doznanych przykrościach. Zyskał też wielu prawdziwych przyjaciół, wielu wdzięcznych mu ludzi. Pozostawił po sobie bardzo żywe i trwałe wspomnienia.

W dniu pogrzebu, 18 listopada 1988 r., trumna ze zwłokami zmarłego dziekana adw. Józefa Lipca wystawiona była w sali konferencyjnej Okręgowej Rady Adwokackiej w Częstochowie, skąd rozpoczęły się uroczystości żałobne. Wzięły w nich udział liczne rzesze przyjaciół, kolegów, przedstawiciele władz, środowisk prawniczych, sędziowie, prokuratorzy, radcy prawni oraz znajomi i życzliwi mu ludzie. W imieniu Naczelnej Rady Adwokackiej pożegnał zmarłego wiceprezes NRA adw. dr Eugeniusz Sindlewski. W imieniu adwokatury częstochowskiej pożegnał zmarłego wicedziekana Okręgowej Rady Adwokackiej adw. Zbigniew Jędrzejewski. Przemówił także przedstawiciel Prokuratury Wojewódzkiej w Częstochowie wiceprokurator Lech Książkiewicz.

W uroczystościach pogrzebowych wzięli również udział: dziekan ORA w Katowicach, adw. Franciszek Kustos, były dziekan adw. Andrzej Dzieciot oraz adw. Jan Klisiak, członek Prezydium tejże Rady. Izbę Adwokacką w Kielcach reprezentował dziekan ORA adw. Ryszard Podlipniak. Uczestniczyły w pogrzebie organizacje kombatanckie oraz poczet sztandarowy Związku Inwalidów Wojennych.

Mogiłę zmarłego pokryły liczne wieńce i kwiaty.

W związku ze zgonem dziekana adw. Józefa Lipca nadeszło wiele telegramów i pism kondolencyjnych od rad adwokackich, Naczelnej Rady Adwokackiej, Ministerstwa Sprawiedliwości, a także konsula generalnego CSRS w Katowicach.

Odszedł na zawsze człowiek związany przez wiele lat z zawodem adwokackim, środowiskiem i samorządem adwokackim. Odszedł nagle na posterunku pracy zawodowej. Pozostanie jednak

zawsze w pamięci tych, których obdarzył przyjaźnią, z którymi współpracował, w pamięci wszystkich, którzy go znali.

Zbigniew Jędrzejewski

2.

**Jerzy Korycki — „Edigey”  
(1913—1983)**

Dnia 24 sierpnia 1983 r. zginął tragicznie w wypadku samochodowym adw. Jerzy Waldemar Korycki. Wypadek miał miejsce w miejscowości Kruszyna pod Częstochową w czasie podróży z Warszawy do Katowic. Spowodowany został przez kierującego samochodem brata przyrodniego pisarza. Tak w pełni sił twórczych odszedł od nas wybitny pisarz, który literaturę polską i czytelników mógł obdarować jeszcze wieloma książkami.

J. W. Korycki urodził się dnia 12 sierpnia 1913 r. w miejscowości Kluków koło Małkini jako syn Aleksandra K. Ojciec był inżynierem kolejowym, dziadek maszynistą. Pochodził z rodziny tatarskiej, osiadłej w Polsce od wieków. Właśnie przydomkiem tej rodziny było zawołanie „Edigiej-Emirza”, i stąd wywodzi się pseudonim literacki pisarza „Edigey” (por. S. Dziadulewicz Herbarz rodzin tatarskich w Polsce, Wilno 1927, s. 156 i nast.).

Ukończył gimnazjum im. Mikołaja Reya w Warszawie w 1931 r. Następnie rozpoczął studia na Uniwersytecie Warszawskim, które ukończył w 1936 r., uzyskując stopień magistra prawa. Po ukończeniu studiów rozpoczął aplikację adwokacką najpierw u adw. Jana Jodzewicza (1937—1939), a następnie u adw. Jerzego Korneckiego (1940—1943). W grudniu 1943 r. zdał egzamin adwokacki przed Komisją Egzaminacyjną Izby Adwokackiej w Warszawie i wpisany został na listę adwokatów tejże Izby w dniu 17 kwietnia 1944 r.

Po Wyzwoleniu w marcu 1945 r. złożył podanie o wpisanie go na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Warszawie z siedzibą w Warszawie, które zostało w dniu 26 października 1945 r. załatwione pozytywnie. Komisja Weryfikacyjna Izby Adwokackiej w W. uznała go za godnego należenia do stanu adwokackiego.

Decyzją Woj. Komisji Weryfikacyjnej nr 398 z dnia 26 stycznia 1952 r. adw. Korycki został skreślony z listy adwokatów, gdyż: 1) należał w latach 1931—1932 do Organizacji Wielkiej Polski, 2) piastował w latach 1933—1934 mandat w zarządzie Bratniej Pomocy studentów UW, 3) osadzony został w 1934 r. w Berezie Kartuskiej, 4) prowadził jako współnik w czasie okupacji biuro hand-